

ПОЖАР

ЛАУНЦ/КОНТРАСТ
ИЛИ
ТАМО ГДЕ СМО ОСТАЛИ

Аутори текста:

Миа Кнежевић и Момчило Миљковић

Миа Кнежевић и Момчило Миљковић

ПОЖАР.

Лаунџ / Контраст или

Тамо где смо остали

Едиција *Данас и овде*

У част обележавања 165 година од оснивања СНП-а, издавачка делатност покреће нову Едицију *Данас и овде*, у којој ћемо објављивати савремене драме, драматизације и ауторске текстове игране у Српском народном позоришту.

На корицама: плакат Радула Бошковића за представу *ПОЖАР. Лаунџ / Конџирасџи* или *Тамо їде смо осџали* Српског народног позоришта

ПОЖАР.

Лаунџ / Контраст или Тамо где смо остали

Аутори текста

Миа КНЕЖЕВИЋ
и
Момчило МИЉКОВИЋ

Српско народно позориште
Нови Сад, 2025

Српско народно позориште – Драма

ПОЖАР. Лаунц / Контраст или Тамо где смо остали

Режија: Миа Кнежевић

Драматург: Момчило Миљковић

Сценограф: Миљена Вучковић

Костимограф: Сенка Раносављевић

Организатор: Јована Стојаковић

Играју:

Алиса ЛАЦКО

Марко САВКОВИЋ

Сања РИСТИЋ КРАЈНОВ

Лидија СТЕВАНОВИЋ

Драгиња ВОГАЊАЦ

Сања МИКИТИШИН

Димитрије АРАНЂЕЛОВИЋ

Стефан ВУКИЋ

Марко САВИЋ

Зоран БОГДАНОВ

Душан ЈАКИШИЋ

Миодраг ПЕТРОВИЋ

Драган КОЈИЋ

Нина РУКАВИНА

Инсписијент: Снежана Радованов Кузманов

Суфлер: Наташа Барбир

Дизајн светла: Марко Радановић

Мајстор тона: Душан Јовановић

Прва проба: 20. априла 2016, у салону 203, 10.00

Премијера: 27. септембра 2016, Камерна сцена, 20.00

Представа траје: два сата и 20 минута и има једну паузу.

Током извођења представе користе се одломци из музичких нумера: *IKA Take ME To The Bar*, *The Good guys Jackpot*, *Jaazabella Find Me In Da* (аутор Милош Мијаиловић).

Захваљујемо: Александру Антићу, Бранку Миладиновићу, Божи Далмацији, Стојану Саковићу, Владимиру Бељанском, Бранку Душићу, Бојану Чотију. Захваљујемо свима који су помогли у реализацији представе.

Представа је реализована уз подршку Владе АП Војводине.

Напомена аутора

Као носиоци радње, глумице и глумци, именом и иницијалом презимена (Алиса Л., Марко С., Сања К., Лидија С., Драгиња В., Сања М., Димитрије А., Стефан В., Зоран Б., Душан Ј., Миодраг П., Драган К., Нина Р.) и презименом (Савић), износе чињенице у име људи који су дали вербални материјал. Подразумева се да они, чија имена стоје испред реплика, нису ликови.

УГАО БРАНКА МИЛАДИНОВИЋА

Миодраг П. у име Бранка Миладиновића:

Тамара је цела.

Ниједна рупица није била на оделу. Једино што је остао џемпер тамо горе још увек.

Кажу да су обучени... имају искуства... Има неколико смрти – биолошка, привидна, клиничка... дефинитивна смрт.

Опет је био дозвољен рад небезбедног објекта. Грађевинска инспекција није реаговала.

Сектор за ванредне ситуације није реаговао. Требало је да му забране рад док се не реши случај. Тај објект је већ горео.

Нема хидрантску мрежу, нема противпожарну дозволу, морали су да изврше категоризацију објекта. На основу тога се процењује, па ако објект испуњава услове онда постоји и мапа тог објекта, мапа би требало да се да ватрогасцима да, док долазе на место пожара, знају како објект изгледа, да би могли у тренутку да реагују... Дојављивача пожара нема, било који систем за аутоматско гашење не постоји, чак није био довољан број противпожарних апарата, ватрогасци су дошли с неисправним возилом, цистерном коју су морали да враћају... нису имали одела за пролазак кроз ватру.

Ми смо се очима договарали. Фали ми. Тамара је била луцидна, паметна и што је најважније – добра душа.

Као да ми погледом говори шта треба да радим. Ја се не бојим ничега и никога. Јер ја ово не бих морао да радим. Али ја сам Тамари обећао. Морам истином да се бавим, зато се зове „Истина – Тамарин закон“.

Ја сам дао овако: да би држава уштедела стотине милиона евра, довољно је да АПР не може да изда ниједно решење за отварање кафића, ако МУП претходно не провери

безбедност објекта. Нигде Сектор за ванредне ситуације није при МУП-у, једино у Србији. С Тамариним законима ми смо сада успели да их издвојимо из МУП-а и сада су они Дирекција. Ово је претеча неког цивилизованог друштва, покушај доласка до цивилизованог друштва. Ја сам рекао Марићу да ћу му уштедети стотине милиона евра, не треба да ми платиш ништа, али дај уредите друштво, имам сина и унуку, да будуће генерације живе у цивилизованом друштву – мени не треба ништа.

Зашто ја морам да дајем иницијативе да се мењају закони када су за то плаћени тужиоци и судије, да прилагођавају изменама и допунама законе с потребама друштва? Држава. Најлон пијаца и Кванташ су уређенији.

Када сам улазио у ово, мислио сам да ће све бити брже и другачије. Ниједна афера нема епилог, то ти је то.

Чим је изашао из истражног затвора, власник *Конџрасџа*, Алојз Ганић је почео да уклања челичну конструкцију. И онда је Далмација мени јавио, ја сам отишао на лице места и јавио милицији и направио овај поднесак. Шта је он хтео тиме не знам, склањао нам је свеће итд. Било је коментара у новинама: „Шта ви то у нашој кући обележавате“. Није то ваша кућа, то је државно земљиште.

Успели смо да направимо споменик... Осам метара висок, пет метара широк, то кад неко види, мора да зна... да верује само себи и својим очима.

Сања К. у име Тамаре Миладиновић: Да верује себи. Да верује својим очима.

Сања М.:**У ИМЕ НАРОДА
ПРЕСУДА
КОЛАР ТАМАШ И БОВАН СРЂАН**

Криви су што у временском периоду од средине децембра 2004. године до 17. фебруара 2008. године, у Новом Саду, у могућности да схвате значај својих радњи и да управљају својим поступцима, а свесни и забрањености свог дела, што као одговорна лица нису поступали по прописима, техничким правилима о мерама заштите од пожара на месту где је окупљен већи број људи тиме изазвали опасност по живот људи и имовину већег обима. Они су у својству сувласника угоститељске радње кафе бара *Лаунц*, Змај Јовина 10, средином децембра 2004. године заједнички започели с обављањем угоститељске делатности. Претходно је Бован Срђан узео у закуп од Каталин Петро, из Новог Сада, нелегаллизован стамбени, а у нарави тавански простор којим је ова располагала у улици Змај Јовина 10, у Новом Саду, у површини од 36 квадратних метара.

Колар Тамаш је извршио, као оснивач код АПР-а РС, регистрацију угоститељског објекта, те код Секретаријата за привреду града само упис у регистар радњи. Себе је означио као формалног власника, док је Бован Срђан фактички имао исто својство и права, како су то претходно договорили.

Уз осталу документацију он је приложио својеручно потписану изјаву да наводно простор у коме ће бити обављана угоститељска делатност испуњава услове из члана 11 Закона о приватним предузетницима, а с тим у вези услове који су били предвиђени чланом 13 Правилника о разврставању, минималним условима и категоризацији угоститељских објеката, иако то није био случај. Они нису прибавили акт о урбанистичким условима, главни пројекат и осталу потребну документацију за промену намене стамбеног у пословни објекат и добијање употребне дозволе.

У вези с тим нису обезбедили ни адекватне услове којима би се обезбедиле мере за заштиту од пожара (сагласно одредби члана 14 и члана 21 Закона о заштити од пожара, и одредби члана 13 наведеног Правилника о разврставању). На тај начин нису обезбедили могућност евакуације гостију у случају потребе код избијања пожара обезбеђењем алтернативног излаза за случај нужде, нису правилно распоредили апарате за гашење пожара, нити су положај ових апарата јасно и видно обележили. Особље угоститељске радње није било оспособљено за руковање апаратима за почетно гашење пожара.

Таквим начином коришћења објекта, постављањем лако запаљиве декорације, а уз пропуштање импрегнације средствима за заштиту од горења, а обојица свесни да су створили небезбедне услове за боравак гостију па су на то и пристали, а олако држали да због њихових пропуста неће наступити смрт код више других лица.

Чиме су извршили кривично дело, тешко дело против опште сигурности из члана 288 става 2 у вези с кривичним делом изазивања опште опасности из члана 278 става 3, у вези са ставом 2 истог члана и даљњој вези с чланом 33 Кривичног законика.

УГАО АЛЕКСАНДРА АНТИЋА

Марко С.: Говорићу у име Александра Антића који је преживео пожар у кафићу *Лаунц* 17. фебруара 2008. године.

Прошла је скоро деценија од тог догађаја.
Ко би рекао.

Другарица Маја Гавранчић ме позвала у излазак, као и сваки други. Она и њене другарице имају разлог за славље – 17. је фебруар, прошли су добро сви колоквијуми и јануарски испитни рок... и позвала ме је у *Лаунц*. Само смо једном пре тога изашли тамо. Било је касно и јако хладно. Носио сам јакну и џемпер са полурукавицом преко шака. Био сам на станици на време, али ми је аутобус из неког разлога побегао.

Да не бих дуго чекао следећи, кренуо сам пешке ка центру. Стигао сам у *Лаунц* мало пре поноћи. Он се налазио у Змај Јовиној улици: уђете из пасажа лево директно на врата, кружне степенице вас изведу на терасу на првом спрату. То је стара зграда и први спрат је баш висок. Са застакљене терасе улазите у кафић. Он је као дуплекс стан. Прва просторија с леве стране је мала и у њој се налазио шанк. Из те просторије се није могло проћи до суседне (нису постојала врата, само зид), него се с терасе улазило на друга врата лево и то је био ходник са степеништем који је водио на горњи спрат кафића. Читав кафић је био као неки тепих, покривен таквим материјалом и врата од WC-а такође. Уопште их нисам ни приметио због тога. Овде су била врата још једне просторије за коју ће се касније испоставити да је тамо био противпожарни апарат. Степениште је јако уско, сразмерно оволиком распону руку. Ходник је такође облепљен тим материјалом – јамболијом. Прозор у ходнику је замандањен решеткама. Туда се свакако није могло изаћи. Степениште је једини пролаз ка доле. Те вечери седели смо на горњем спрату, у поткровљу. Овде испод косине у поткровљу је кровни прозор, ту су седели Маја Миликшић и Владан Драговић и њих нисмо познавали. Ми смо седели иза зида у сепареу, ту је било нас осморо:

Моја другарица...

Алиса Л.: Маја

Њене другарице с факса...

Сања М.: Мира

Сања К.: Бранка

Драгиња В.: Милена

Нина Р.: Душица

Стефан В.: Мирин брат Милош

Димитрије А.: И његов друг Борис.

Марко С.: Мало касније су нам се прикључила још два момка: један је био брат од тетке Милоша и Мире – Бојан Кулачанин, други је био његов друг Милош Малешев, за њега ће се касније испоставити да је запалио кафић. Владала је врло пријатељска, нормална атмосфера, уобичајена за суботње вече. Ништа није указивало на било какав проблем – обично проблематичне ситуације можете да намиришете у ваздуху када изађете у неки кафић. Овде није било ничега од тога. Попили смо два-три пића свако од нас и кафић је требало да се затвара. У једном тренутку Малешев и Кулачанин одлазе даље у излазак. Убрзо након њиховог одласка, ја сам кренуо у WC, па би се и ми разилазили. Мислио сам да је WC на доњем спрату... закорачио сам три степеника и видео да у самом дну степеништа, с десне стране, део зида гори. Не велика површина, можда пола метра с метар, упаљена јамболија гори. То је стварало дим али још увек не тако густ да искључи видљивост. Још увек видим крај ходника, излаз. Није ми било ни на крај памети да ће то тако брзо да се рашири.

Помислио сам: повући ћу их назад, узећемо јакне – за то треба 5 секунди, и истрчаћемо – то је 10 секунди, 15 нека буде, ОК, неко ће се вероватно осушити, опећи, уопште

нисам имао представу о томе шта ако јако букне. Шта се дешава: 1 – ја трчим назад, вичем: „Људи, пожар!“

Драгиња В.: Међутим, шта је проблем: особа која види пожар и региструје дим, реагује, али шта остали...?

Сања М.: Остали збланути.

Димитрије А.: Све што знају је његова реч. Зато што су иза зида у сепареу, просто не виде.

Алиса Л.: Пожар се не чује.

Марко С.: 2...

Нина Р.: Шта, какав пожар?

Стефан В.: Јер прво имате ситуацију да смо весели.

Марко С.: 3...

Нина Р.: Да – причамо, дружимо се, кад долази другар сав уплахирен и виче: „Пожар!“

Марко С.: 4...

Стефан В.: Не можете у истој секунди да одреагујете „да, хајде да бежимо“. Не можете одмах ни да поверујете.

Марко С.: 5...

Сања М.: Хајде... пакујемо торбе.

Марко С.: 6...

Сања К.: Ми само знамо шта говори неко ко је видео пламен који се полако пењао.

Стефан В.: Понеси телефон...

Марко С.: 7... 8... 9... 10... Док сам ја њих покушавао да

извучем напоље, ходник је већ озбиљно био захваћен ватром... прошло је свега десетак секунди...

Димитрије А.: Неко је можда покушао према ходнику па се вратио назад јер га је вратила ватра.

Драгиња В.: Пошто је просторија изузетно мала, ходник се напунио димом, тако да је видљивост драстично смањена.

Нина Р.: Могло је само да се чкиљи, температура је била тако висока да ни очи нису могле да се држе отворене.

Марко С.: Сећам се само да је неко стигао панично да викне.

Драгиња В.: Није било ни превише паничне вике... Неко је само пар пута јаукнуо, звук корака, превртања намештаја, звук промаје, звук пуцкетања ватре која гори.

Сања М.: Није било превише бучно. Ватра није главни проблем, она је сувише спора. Него врео ваздух и дим... то је оно што вас стиже...

Сања К.: Проблем је што кад људе ухвати паника они почну да „хипервентилирају“, а имају 5 секунди на располагању.

Марко С.: Ја сам био у малој предности у односу на њих јер сам видео пламен док је био мали. Спасева ме то што схватам да треба намерно да зауставим дисање, јер свако дисање је кобно. Ако удахнем још једном тај дим, готов сам, изгубићу свест.

Осећам струјање ваздуха, не видим ништа од дима и идем ка томе више по неком осећају. Не дишем, свестан сам, али као да већ полако тонем у сан. Неко је отворио кровни прозор. Напољу је хладно, унутра јако топло и то је стварало цуг. Прозор је мали, могу само да се провучем кроз њега. Не размишљам много, само се хватам за тај прозор који је јако врео. Носим џемпер преко шака, али

су ми палчеви откривени. Врео ваздух пече. Издижем се свом снагом на тај прозор, избацујем ноге напоље, али је то већ крај крова, тако да су ми ноге већ у ваздуху. Напољу је хладно и на крову се ухватио лед, не размишљам много, само се пуштам. Ово је први тренутак у којем сам озбиљно уплашен. Раније нисам стигао јер сам реаговао рефлексно. Падам 13 метара. Пао сам... Лежим, а треба да се померим одатле јер се плашим да ће неко да скочи на мене. То је реална опасност. Пао сам, лежим, треба да се померим и јаучем. Толико ме све боли да ме сваки покушај да се померим, из стања великог бола вуче... вуче у стање агоније. Скупљам се у фетусни положај.

Срећом, наилазе два полицајца. Они покушавају да ме подигну на ноге.

Не долазите у обзир! Изломљен сам (карлица ми је пукла.) нема говора да стојим. Потом ме хватају испод пазуха, и извлаче из пасажа напоље, у Змај Јовину. Ту се скупљају неки људи.

Сања К.: Нешто сам сломила, нешто сам сломила,...

Нина Р.: Видим момка који лежи на тротоару повређен, загарављен је. Поред њега стоји девојка наслоњена на зид и у видном је шоку.

Алиса Л.: Шта јој је?!

Нина Р.: Не зна да каже шта се десило, само понавља... да је нешто сломила.

Сања К.: Нешто сам сломила...

Алиса Л.: Шта се десило!?

Нина Р.: Јесте звали хитну помоћ?

Стефан В.: Види дим... нешто гори... смрди цела улица... је л' неко звао ватрогасце?

Драгиња В.: Хало! Хитна помоћ! Молим вас кола, Змај Јовина! Има повређених...

Савић: Види црнац у снегу! Девојка наслоњена на зид!

Димитрије А.: Црнац лежи, девојка поред и два полицајца... мора да је дошло до туче...

Савић: Дошао бивши љубоморни момак...

Драгиња В.: Шта причате!?

Стефан В.: Био је пожар!

Димитрије А.: Није црнац... Прилазим му, и препознајем га по џемперу, због полурукавице преко шака... Загрављен је. Антићу! Шта се десило?

Марко С.: Био сам с Маријом, с друштвом. Био је пожар.

Димитрије А.: Јавићу друштву у Кикинди, мами... Где су остали?

Марко С.: Вероватно су истрчали напоље, испечени су па још леже у дворишту...

Сања М.: Неки момак истрчава из пасажа на Змај Јовину улицу, трчи према катедрали, према површини на којој има снега. Пада у снег. Скроз је го, прекривен је опекотинама, сва одећа му је изгорела. Покривам га џемпером. Чекамо да дође хитна помоћ по њега.

Стефан В. (Техничар): Стижемо на лице места... Окупљен је већи број људи... Шта се десило? Је л' можеш да причаш? Како се зовеш?

Марко С.: Александар.

Стефан В.: Хајде да те подигнемо на ноге, да ушеташ у колица. Вероватно је ошамућен од гасова... Ајмо, 1... 2... 3...

Марко С.: Пуштај ме, карлица ме растура.

Стефан В.: Дај маказе да му исечем одећу, мислим да му је остатак тела изгорео.

Марко С.: Немој да ми сечеш одећу. Скинућу се сам.

Стефан В.: Пада у несвест...

Болница

Драгиња В. (Доктор): Реанимирамо га. Стављамо га у вештачку кому. Стабилизујемо му животне функције, да не би умро. Прикључујемо га на апарат за дисање. Због тешког оштећења плућа. Мораћемо да га оперишемо неколико пута. Настао је велики проблем јер је удахнуо пуно отровних материја, а у паду је повредио плућа. Лактом је себи поломио ребро које качи плућну марамицу, пробија је. Тако да улази ваздух између плућне марамнице и плућа. Има унутрашња крварења и испечене дисајне путеве. Има опекотине другог и трећег степена, најгори је палац десне руке – јер, када се ухватио за кровни прозор, палчеви који су остали унутра, којима је био закачен, сада су испечени. Има опекотине главе и врата, лица,... све је комплетно испечено.

Стављамо фиксатор карлице. Недељу дана га великом дозом лекова држимо у вештачкој коми да не би трпео велике болове.

Сања К.: Буди се на моменте.

Драгиња В.: Чује да неке сестре у околини причају. Не зна да ли сања или се то стварно чује, да неке сестре у околини причају... е сад, можда је то сан, можда то оне стварно причају, можда говоре нешто слично па његов мозак то интерпретира тако, можда не причају о њему, али он то тако чује. Чини му се да причају поред њега и мисле да ће се

Сања К.:... тешко извући.

Драгиња В.:... и да је отприлике отписан случај и почиње да осећа озбиљан страх али, ... можда је то само сан.

Сања К.: Циљ доктора је да буде што мирнији. Тело ствара резистенцију на веће дозе лекова, а они с друге стране не могу да повећавају дозе до бесконачности. Прима велике дозе морфијума, тродона и флормидала. Неки од тих лекова су јако халуциногени.

Стефан В.: Шта се дешава? Чује да сестре причају да неки новосадски бизнисмен лежи поред њега. Жабац га зову. Пуцано је у њега непосредно пре него што ће се десити пожар у *Лаунцу* и с тешким повредама је завршио у шок-собу. Погледа лево у његов кревет и види како је окићен тај кревет све неким графитима, исписан је таговима и тако му је кревет сав од тога. Типичан амерички гангстер, као репер са све таквим креветом украшеним и он тако лежи у некој белој, мало широј тренерци, као Фифти Сент, а поред њега неки ликови стоје и као нешто му репују. Најгоре од свега, колико год покушава да буде рационалан, у овом моменту то толико делује уверљиво да помишља: „Да, што да не? Живимо у таквој држави – робија... могуће да је плаћено оним сестрама да изађу напоље, они ће ту да му одрепују, па ће да оду“.

Марко С.: Шта се уопште десило? Зашто? Шта? Како је дошло до пожара? Сигурно су инсталације. Нико ми ништа не говори о томе. Сигурно сам једини повређен. Сигурно сам једини донео погрешну одлуку и искочио кроз прозор. Сигурно сам се преварио. Паметније би било да сам протрчао кроз ватру, кроз упаљени ходник, и можда с неким опекотинама изашао напоље. Гледам шок-собу, нема неки капацитет, гледам лево-десно, видим нема никог познатог. Нико ми ништа не говори, очигледно је свима забрањено да говоре о томе. Чудно ми је. Ћутање сестара ми говори више него да ми било шта кажу.

Нека од сестара долази у шок-собу и каже:

Сања К.: Поздравила те је другарица Маја, она је на ортопедији.

Марко С.: И то је све што каже. Ја мислим Маја Гавранчић и радујем се. Дванаести је дан. Скидају ме с апарата, први пут проговарам и схватам да сам заборавио да дишем. Вероватно због чињенице да сам дванаест дана дисао уз помоћ неке машине. Не могу истовремено да причам с неким, да мислим о томе шта ћу да кажем и да дишем. Нешто ме питају онда ја удахнем дубоко, кажем то је тако и тако. Чекај, онда опет размишљам о дисању. Нисам чак могао ни да слушам некога и да дишем. Јако чудан осећај. Јако је чудан осећај када је свесном делу тебе дато да одржаваш виталну функцију о којој никад не размишљаш. То је јако чудан осећај. Замисли када би сваке секунде морао да размишљаш о срцу, ОК сад пумпaj, сад пумпaj, сад пумпaj, тако је било: сад удахни, сад издахни и ако то не урадиш, остаћеш без ваздуха.

Вече је, не могу да заспим, мислим да ћу да се угушим у сну. Не знам колико дуго не могу да спавам, мисле да сам лудак. Само гледам једну тачку на зиду. Гледам је и размишљам: ипак ми је нешто контрадикторно. Када ми је она сестра рекла да ме је поздравила Маја, мислио сам да је Маја Гавранчић. Али ми је сумњиво то што ме није поздравила раније. Сад се бојим да питам која Маја...? Био сам дванаест дана укомиран. Свима је очигледно забрањено да причају са мном о том догађају и нико ми ништа не говори, па ми здрав разум говори да нешто није у реду. Бојим се да питам ко је преживео верујући да је барем неко.

Почетак је марта, пребацују ме на ортопедију. Ту сазнајем да ме поздравила Маја Миликшић, девојка која је пре мене искочила кроз прозор, коју до тад нисам познавао. Посећује ме адвокат Владимир Бељански и тек тада сазнајем шта се десило.

Реконструкција

Савић: Тамаш Колар је након обиласка мансарде, сишао доле на први спрат и сео за шанк. Налазио сам се око 02.00 сата с конобарицом...

Сања К. у име Биљане Воркапић, конобарице: Воркапић Биљаном у доњем делу кафића, на првом спрату... прала сам кафемат у кухињици.

Стефан В. у име Бојана Кулачанина: Бојан Кулачанин и Милош Малешев су се налазили на горњем спрату кафића. Негде око 02.00, предложио сам Милошу да одемо у други кафић.

Сања К.: Чујем бат корака... људи који се спуштају низ дрвено степениште које води до мансарде.

Савић у име Тамаша Колара: нормалним ходом, више особа истовремено, а потом се тај звук утишао.

Стефан В.: Кренуо сам први, а Милош је иза мене на неких пет метара удаљености јер је степениште било уско. Он држи упаљач у руци и игра се њим тако што га више пута наизменично пали и гаси, приносећи га плафону на ком се налази јамболија. Не ради то!

Сања К.: Из кухињице сам провирила очекујући појављивање гостију, а све да бих проверила да ли су у питању гости који још нису платили своје пиће. С обзиром на раздајину ти гости би требало да се појаве за пар секунди, али то се није десило.

Савић: Одужило се. Претпоставио сам да су те особе застале негде на делу између врата која воде на степениште за мансарду и дела застакљене терасе. Ту се налазило украсно огледало.

Сања К.: Помислила сам да се ради о девојкама које по правилу застају у ходнику испред огледала.

Савић:... можда скидају то огледало... изашао сам да видим шта раде... нема никог испред огледала... не видим ништа. Вратио сам се назад за шанк.

Стефан В.: Више пута сам га опоменуо да то не ради. Намеравам да платим пиће и долазим до конобарице, не видим шта се даље дешава.

Сања К.: После извесног времена појавила су се два момка.

Савић: убрзо је у просторију ушао један момак који је пришао шанку, а затим и други момак који је стајао лево од врата просторије.

Сања К.: Они су стајали један иза другог. Разговарамо око плаћања рачуна. Нису успели ни да плате пиће, кад је неко повикао...

Марко С.: „Пожар!“

Савић: Момак који је стајао ближе први је изашао, а други је некако деловао шаљиво када је рекао...

Димитрије А.: „Дим“.

Савић: Истрчао сам, извирио и видео да завеса која прекрива врата WC-а за запослене гори...

Сања К.: Излазим напоље!

Савић: али апарат је у просторији коју су запослени користили као тоалет. Завеса која прекрива врата тог WC-а гори. Испред мене је излетео запаљени младић. Схватио сам да не могу ништа да урадим и истрчао сам напоље.

Стефан В.: Док смо излазили, Милош ми је рекао да је некако у игри изазвао пожар, затим ми се обратио речима: „Убио сам ти брата и сестру, ради ми шта хоћеш.“

Можда ћемо успети да их спасемо... У том тренутку двоје људи скочило је с прозора кафића и пало поред нас на двориште. Ја сам у приземљу пасажа узео апарат за гашење пожара, вратио се у зграду и покушао да локализујем пожар апаратом. Док смо гасили, Милош ми је више пута понављао: „Убио сам ти брата и сестру, ради ми шта хоћеш“, а ја сам му рекао: „Урадио си шта си урадио, нема назад!“ Полиција ме пита шта се десило, а ја сам у озбиљном расцепу, с једне стране сам изгубио брата и сестру, а с друге стране Милош ми је добар друг, ако испричам, могу да изгубим и њега. Тек након што сам се растеретио тог расцепа, одлучио сам да испричам причу.

Драган К. у име Владимира Бељанског, адвоката: У ноћи суботе на недељу, 17. фебруара, у пожару у кафићу *Лаунџ*...

Марко С.: Само да је неко остао жив.

Драган К.: Живот су изгубили...

Марко С.: Барем неко... да је жив. Да живи, да дише, да хода, да гледа.

Драган К.: Душица Кулаш
Милош Пекић
Мирјана Пекић
Борис Бјекић
Бранка Саковић
Владан Драговић
Марија Гавранчић
Милена Колунџић

Марко С.: Није било индикација да је било ко од њих двојице имао намеру да било коме нанесе зло. Ја то нисам приметио. Малешева су девојке знале, и он је био позван. Малешев је био под дејством алкохола, али и даље довољно свестан да може да прича, да се шали итд. Не бих га сврстао у категорију „не могу сам да одем кући“. Између нас лично није било никаквих провокација, између њега и остатка друштва владала је прилич-

но пријатељска атмосфера. Малешеву се чак једна од девојака свиђала.

Седморо њих је страдало на лицу места, а онај дечко Владан, који је истрчао, умро је у недељу увече у болници. Све да су ватрогасци дошли хеликоптером за 5 минута – ништа не би стигли да ураде. Људи су били угушени у року од минут. Горе није било спаса. Ако је била довољна једна шибица да све изгори... тај простор је био темпирана бомба.

Величина трагедије је довела до тога да се судски процес брзо заврши. Али правда је била селективна. Онај ко је запалио кафић и власници су некако кажњени, а да ли су они једини кривци?

ПРЕСУДА, СУЂЕЊЕ

Драгиња В.:

У ИМЕ НАРОДА
ПРЕСУДА
КРИВИ СУ

Малешев Милош крив је што је дана 17. фебруара 2008. године, око 2 часа, у Новом Саду, у Улици Змај Јовина број 10, свестан својих радњи и забрањености свог дела, пожаром изазвао опасност по живот људи и имовине већег обима, услед чега је код више лица наступила смрт. Он је напуштајући кафе бар *Лаунц* у друштву с Кулачанин Бојаном, тј. силазећи низ степенице кафеа с другог на први спрат, држећи у руци упаљач и палећи исти, отворени пламен приносио синтетичкој тканини с длакама, тзв. јамболији, којом су били обложени зидови кафеа, као и завеси која је висила преко врата тоалета и магацина. Иако свестан да таквом радњом може изазвати паљење материјала, а тиме и ватру која се може неконтролисано ширити на месту на коме је био окупљен већи број људи, те тако изазвати конкретну опасност по живот тих лица, што је и хтео, а олако држао да неће наступити смрт тих лица услед пожара, он је то ипак чинио и тиме изазвао пожар у простору степеништа.

Пламен је захватио све лако запаљиве материјале, ламперије, јамболије, тканине и дрво и неконтролисано се проширио у простор горњег дела кафеа на другом спрату, у ком су, због немогућности да напусте тај простор због ватре и немогућности гашења или локализовања пожара и за животног дејства топлоте високог степена на целу површину тела, преминули на лицу места Пекић Милош и Пекић Мирјана из Новог Сада, а из истих узрока а истовремено и тровања угљен--моноксидом, преминули Кулаш Душица из Ваљева, Бјекић Борис из Ветерника, Колунџић Милена и Саковић Бранка из Новог Сада, те Гавранчић Марија из Кикинде. Драговић Владан из Пећи је, због задобијених тешких и по живот опасних телесних повреда, које је задобио приликом проласка

кроз пламен у степеништу објекта, а услед развоја шока који је наступио услед потпуне опечености тела опеко-тинама другог и трећег степена, преминуо у Клиничком центру Нови Сад, истог дана, у 23 часа.

Тешке и по живот опасне повреде задобили су Антић Александар из Кикинде и Миликшић Маја из Новог Сада.

Кулачанин Бојан крив је зато што је свестан забрањености свог дела и у могућности да схвати значај својих радњи и управља својим поступцима, пружио помоћ учиниоцу кривичног дела тако што је у току јутарњих и преподневних часова, 17. фебруара 2008. године, у Новом Саду, помогао Малешев Милошу да не буде от-кривен. Иако му се Малешев Милош у два наврата не-посредно након избијања пожара обратио речима: „Убиј ме, ради ми шта хоћеш, убио сам ти брата и сестру“, он је, покушавајући да локализује пожар помоћу апарата за гашење пожара, одговорио: „Урадио си шта си ура-дио, нема назад, за сада је то међу нама, можда ћемо успети да их спасемо“. Знајући на који начин је дошло до избијања пожара и видевши том приликом начин на који је наступао Малешев, он је полицијским службе-ницима ПУ Нови Сад на лицу места, на које су присту-пили око 3 часа, давао различите изјаве о околностима под којима је дошло до избијања пожара, кријући тиме поступање Малешев Милоша. Након информативног разговора на који је довежен у просторије ПУ Нови Сад, он се око 6 часова удаљио својој кући а да није описао предузете радње Малешев Милоша пре избијања пожа-ра. Око 14 часова истог дана, након привођења Малешева у просторије ПУ Нови Сад, пристао је да да изјаву о околностима избијања пожара у угоститељском објек-ту *Лаунц*, Нови Сад. Овим је Малешев Милош извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288, став 2, у вези с кривичним делом изазивања опште опасности члана 278, став 3, у вези са ставом 1 истог члана Кривичног законика. Кулачанин Бојан је извршио кривично дело помоћ учиниоцу после извр-шеног кривичног дела из члана 333, став 2, у вези става 1 истог члана Кривичног законика.

Па их суд применом цитираних законских прописа те члана 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика

ОСУЂУЈЕ

МАЛЕШЕВ МИЛОША НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 12 (ДВАНАЕСТ) ГОДИНА

КУЛАЧАНИН БОЈАНА НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 5 (ПЕТ) ГОДИНА

КОЛАР ТАМАША НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 10 (ДЕСЕТ) ГОДИНА

БОВАН СРЂАНА НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 10 (ДЕСЕТ) ГОДИНА.

Зоран Б. у име Бранка Душића, адвоката одбране Тамаша Колара, власника *Лаунџа*: Оптужни акт није потпун јер не даје одговор на питање ко је био дужан и ко је у обавези да врши контролу да се овако нешто не догоди. Мој брањеник је увек поступао по налогу инспекција које би долазиле у објект и ставиле неке примедбе, а свим управним органима је било јасно какав је простор, односно да се ради о стамбеном простору на две етажe које су повезане степеништем. Колар и Бован поднели су захтев за урбанистичке услове, али су тек након 14 месеци, то је више од годину дана, обавештени да је потребно да исти допуне, иначе ће захтев бити одбачен као неуредан... А питање које се поставља је – коме су потребни урбанистички услови када кафић ради више од годину дана. Даље, није јасно ко би требало да изда употребну дозволу када се објект налази у старом језгру града.

Драган К. у име Владимира Бељанског, адвоката: Бован и Колар, власници *Лаунџа*, узели су у закуп објект од неке жене, која не сећам се да ли је уопште била саслушавана.

Она је њима тај простор изнајмила као стамбени, а онда су они тај простор наводно, без да су је питали, претворили у пословни простор – кафић. Између осталог, они су послали допис Сектору за заштиту и спасавање.

Сања К.: То је део полиције који ради тај надзор над кафићима, дакле, ми издајемо дозволе да нешто испуњава услове, да је безбедно да буде кафић.

Зоран Б.: Шта ради одељење противпожараца у полицији? Они дозвољавају да имаш прекидач такав и такав, када га притиснеш да те не удари струја, вероватно је то њихов домен. Ко је надлежан да утврди да неко не може да ради јер у објекту нема два излаза? То не постоји. Не постоји служба која каже да мораш имати два излаза који морају бити проходни. То је логика да треба да постоји, нека животна логика, сваки одрастао човек зна да то може тако да буде. Чудно је мало све.

Сања К.: Ми смо послали шта све треба да испуне, да би отворили кафић.

Стефан В.: Када смо схватили да је то превише компликовано, одустали смо од покушаја да то претворимо у пословни простор, јер смо схватили да нема регулативе која налаже да кафић мора да буде регистрован као пословни простор...

Савић: Нема регулативе која налаже да кафић мора да буде регистрован као пословни простор.

Стефан В.: Закључили смо да можемо остати регистровани као стан, а да се истовремено региструје као кафић.

Сања К.: И да тако прескоче процедуру полиције у свему томе. Зато што Сектор за заштиту и спасавање не контролише стамбени него пословни простор.

Стефан В.: Нема законске регулативе...

Драган К.: Да ствар буде гора, они су се регистровали у тадашњем Секретаријату за привреду Града Новог Сада.

Драгиња В.: Ми смо издали решење да кафић може да ради, и нисмо проверавали да ли су испуњени други услови. Нисмо захтевали да користе пословни а не обичан простор, нити смо проверили услове противпожарне заштите. Није наша надлежност.

Савић: Издато је решење. Кафић може да ради.

Сања К.: Значи уопште вас се није тицало да имате сагласност Сектора за заштиту и спасавање.

Драгиња В.: Није наша обавеза... Они су обавештени шта треба да раде.

Драган К.: У међувремену је почела да функционише Агенција за привредне регистре.

Алиса Л.:... ми смо преузели евиденцију свих кафића од Секретаријата за привреду града.

Сања К.: Ви сте само преузели... што нисте проверили... али је сам Сектор за заштиту и спасавање остао потпуно ван тога.

Алиса Л.: Није нам у обавези...

Савић: Сектор за заштиту и спасавање је ван тога...

Драган К.: Остављено је на добру вољу власницима да сами одлуче да се региструју код АПР-а, а ако не желе...

То је мањкавост система. Није само посао државе да наплати порезе. И да приходује од самих власника, него мора да пружи безбедност онима који користе услуге и који већ плаћају порез, боравећи у кафићима. Е, овде је то изостало.

Сања К.: Ни по једном пропису Сектор за заштиту и спасавање, не мора да се интересује код Секретаријата за привреду који је издавао дозволе за рад кафића.

Драган К.: Нико није ушао у кафић и помислио да то треба да се провери. Могу да разумем ако су већ прописи такви да шест месеци не дође никаква контрола, али Сектор за заштиту и спасавање, по мом мишљењу је био у обавези да се интересује и упути допис АПР-у с питањем који су кафићи у последњих шест месеци почели да раде, или да то уради макар једном годишње.

Зоран Б.: Они су добили дозволу за рад, надлежне власти су им то испрегледале.

Сања К.: Нису они добили написмено „да, може да ради“ дозволу од противпожарне службе.

Стефан В.: Али то нико није ни тражио.

Зоран Б.: Добио је од инспекције рада да може да ради, дозвољено му је.

Драгиња В.: Они су потписали, под кривичном и материјалном одговорношћу, да испуњавају све услове...

Савић: Добили су дозволу. Да, може да ради.

Драган К.: Остаје горак укус после свега – јесте да су осуђени неки који су најодговорнији у свему томе, међутим остало је да то нису и они други који треба да одговарају. У име оштећених смо подносили кривичне пријаве против неких које смо означили, али и против НН лица тражећи да Тужилаштво утврди ко су спорна лица из Сектора за заштиту и спасавање и Секретаријата за привреду, дакле из града и из МУП-а.

Савић: Ко су спорна лица из града и из МУП-а!?

Сања К.: Инспекција није лице!

Драган К.: Наша теза је била и да је потпуно недопустива била пасивност Сектора за заштиту и спасавање који мора да ради контролу. Не каже се у закону колико често, али овде је прошло четири године без иједне контроле.

Савић: Четири године без и једне једине контроле Сектора за заштиту и спасавање. Четири године без и једне једине контроле...

У поновном поступку, Република Србија је проглашена кривом за несавестан рад инспекцијских служби.

У кафе бару *Лаунџ* никад није извршен инспекцијски преглед, али су одмах, након трагичног пожара, та иста службена лица извршила контролу свих кафића у Новом Саду.

Ко су та лица?

Лидија С. у име родитеља страдалог:

Шта је нас родитеље у том тренутку највише болело?

То што је тужилаштво пресудило.

Што суд није хтео да прихвати кад смо хтели да утврдимо индивидуалну одговорност из полиције и града.

Не можемо да прихватимо да нико није крив за тешко убиство.

Дакле, када неко запали јамболију, знајући да горе седе људи и да немају другог излаза и шта може да се деси, није исто као када се баци опушак од цигарете па случајно избије пожар. Па чак и ова пресуда, глупа каква год да је, ми нисмо расположени осветнички, да смо то тако гледали да они треба да буду убијени, онда би их убили

и готово. Убијем њих, убијем себе и довиђења. Али то није био циљ никоме. Можда смо ми родитељи другачије оптерећени, не можда него сигурно, можда су они то гледали све строго професионално. Мисле да је тако све квалификовано. Истог дана донета је Декларација о независности Косова и против те декларације ћемо се борити десетинама година. Али те ноћи колико је њих страдало, а нико се није огласио!!! То што се догодило истог дана само им је био добар изговор, да не морају да се не баве овим. То је највећа трагедија Новог Сада после оне 1942. године, када је била рација. Највећи број страдалих у једном догађају после 42. године, то је догађај који има вековни карактер.

Имам жељу да покренем поступак да се у Скупштини града тај датум усвоји. Да то буде сада за десетогодишњицу, да то буде датум који ће поштовати као што се поштује 1942. Да се одаје пошта трагедији, деци.

Тих осам људи планира да дипломира, да се запосли, да се поуодају, да створе своје фамилије. Шта би ово друштво имало од тих осморо људи? Већ сада 20, 30 можда за 20 година њих 60. Значи у једном веку то су стотине људи. Кад се гаси нечији живот неприродним путем, болешћу, него насилним путем, то је страхота. Страхота је и кад се гаси природним путем, биолошким, од болести, кад нема помоћи, кад је неко оболео и не може се помоћи. Али ово су били здрави млади људи, пуни снаге и свега, и сад те људе и њихове амбиције неко покопа. Све су оне имале своје момке, своје везе, своје љубави, а онда шта – само видиш остала шака пепела.

УГАО БРАНКА ДУШИЋА

Зоран Б. у име Бранка Душића, адвоката оптуженог Тамаша Колара, власника *Лаунџа*: То је било занимљиво за мене као неког из кривичноправне материје то што Малешев, који је запалио *Лаунџ*, нема објашњење, нема рационално објашњење. Није он то урадио из беса, нити је уопште схватао шта се ту може десити. Он је то урадио тако што је, да кажем, блентав.

Они су ту били, пили, овамо-онамо, шта се све дешавало, не знам – углавном он је узео упаљач и креснуо неку завету која је планула. И онда је овај Колар, он је власник – када је неко довикнуо „пожар“, да гори – ја сад не знам зашто и кроз што, отворио врата или прозоре, тако да је добио промају. Та промаја је повукла и то је плануло, јер је све запаљиво. Све је запаљиво.

На жалост, ту јамболију, па лакиране ствари, отац му има ролетарску радњу и тај отац је, да помогне сину, покуповао то и уградио му те јамболије, ламперије, тако да је то све на одређени начин потпомогло пожару. Све је потпомогло.

Заправо ти који су остали, где су остали, нису имали никакве шансе да изађу.

Он јесте забранио пушење, сваки дан је нека инспекција долазила, али морам да кажем – наша посла – инспекција дође на пиће: „Ау, баш фино радите, добро је, може ли један виски?“ Њима нико није рекао да то не може тако.

Тако да је укупно друштво, морам да кажем, допринело да се деси једна незапамћена трагедија.

С друге стране, кад је неко дошао мало к себи, кад се сабрао, к’о ја с том водом и бојлером, знаш ха-ха, онда је звао ватрогасце. А то је објект у Змај Јовиној улици, не можеш ту да уђеш ни фићом а не ватрогасним возилом. Они су морали да дођу поред „Путника“ бившег, има оно што се спушта горе-доле да прођеш, али то не функцио-

нише, или немају жетон.

Не знам како ватрогасно возило, полицијско возило или амбулантна кола немају то да за њих важи нека аутоматика. Све је сулудо. Све је сулудо.

Е, онда када су видели да не могу ту да дођу – а оно гори, не чека ко ни мене вода да нађем мајстора, знаш – онда су се ватрогасна кола вратила преко Илије Огњановића, па су ушли где се ту може ући, поред оне кафане „Архив“, шта ли је. Ту су се заглавили, па су с цревом трчали... све је тумбе. Све је тумбе.

Не постоји позитиван пропис... шта он треба да ради. И сада имаш обавезу по кућама да имаш противпожарни апарат,... свака зграда с преко три стана мора имати ватрогасни апарат, и мени га је неко донео, и када ми је мајстор дошао да ради купатило нашао сам га у неком ћошку. Бог зна да л' тај уопште функционише, немам појма, он годинама стоји тамо. Нико не контролише ради л' то, да ме обавезе да га једанпут годишње носим у сервис, па кажем: „Изволи, Кнежевићка, поправи ми то“, „Кошта два динара“, „Извол'те два динара“, и ја имам сертификат да је Кнежевићка која то одржава мени урадила. Је л' тако?

Једноставно, нико ништа не контролише, ту је цео проблем. То је једна шума у којој од дрвећа не видиш... ништа. Нико ту не брине даље.

Тај мој Колар Тамаш је врло поштено одробијао. Пази, он дечко говори неколико језика, грчки, латински, чудан, интересантан тип. Не знам шта му је уопште та кафана значила у животу.

Родитељи страдалих су тужили за накнаду штете и Колара и град, али колико ја знам нису ништа урадили. Град се извукао да нема ништа с тиме, упалио неки магарац па упалио, а Колар, чак и ако су добили пресуду, он нема ништа. Кад будем добио на лоту, платићу ти.

Родитељи су покушавали да докажу да неко од тих инспектора није добро радио. А они су сви радили у гра-

ницама својих овлашћења. Ја сад карикирам: овај је био надлежан да контролише струју од струјомера до шпорета. Тачка. То је било исправно. Хвала лепо, довиђења. Не тиче се њега даље. Овај је био надлежан за воду, или за грејање, или за не знам шта – а нико није био надлежан да каже: „Не може ту да се ради зато што је завеса од јамболије“.

То не постоји. То је логика да треба да постоји, нека животна логика, сваки одрастао човек зна да то може тако да буде.

Не знам да ли ћемо и из *Конџирасџа* нешто научити... Мени је жао тог света, наравно, како не би било жао, трагедија је стравичних размера, али ја не знам да ли ће бити резултата из свега тога.

То ти је као онај пожар. Ја сам заступао мајку девојке која је изгорела у лифту на Радничком универзитету, што се угушила у лифту.

Ту је била нека телевизија и тај власник је коначно ослобођен. Укопчали су велики број потрошача, јер телевизија када снима мора да има јаке светиљке које то омогућавају. Власт, и директорка је инсистирала да то не може тако и написала им забрану да не укопчавају више од три потрошача. Имали су нека своја правила, међутим то нико није поштовао. Он је укопчао онолико колико му је потребно да сними емисију, шта га брига за тебе.

Девојка отпратила маму која јој је била у посети и отпратила је доле лифтом, и када је ушла у лифт да се врати на радно место, портир искључио струју. Она је остала у лифту и угушила се. Када сада о томе причамо, све је сулудо. Како можеш искључити лифт? Како ниси проверио прво има ли неког у том лифту, магарче један? Где је тај лифт стао, на првом или шестом спрату? Не зна се чије је то уопште. Дан-данас полемика: да ли је градско, да л' је то покрајинско, државно, чији је уопште тај објекат. Стоји скелет објекта, пази, у центру града, десетак година, страшно. Морам да кажем, по мом личном утиску – то све личи на нас, то је наша слика и прилика.

УГАО БОЖЕ ДАЛМАЦИЈЕ

Душан Ј. у име професора Боже Далмације: Те ноћи сам легао миран као сваке ноћи.

Рекла је да неће доћи, стан смо заједно купили на кредит, иде у стан почиње да се одваја од нас, то је била нека пета ноћ да спава у том стану.

Негде око пола три ме је те ноћи толико заболео стомак, када је она...

Алиса Л.:... умирала.

Душан Ј.: Отишао сам у WC и нисам могао да дођем к себи од бола, ваљда је био неки мехур ваздуха, шта ја знам. Вратио сам се у кревет, скупио се и тако сам заспао. Пробудио сам се у шест, отишао у радну собу и радио сам неки рад. Нисам ништа размишљао, све сам радио као и увек... палио сам телевизор, правио кафу жени и мени.

Ујутро је дошао Миленин брат од тетке и рекао да...

Стефан В.: Милена не спава у стану...

Душан Ј.:... Можда је отишла код неког момка.

Стефан В.: Хоћу да кажем Милена је нестала.

Душан Ј.: Откуд ти та идеја,...

Стефан В.:... То кажу њене другарице.

Душан Ј.: Па где је била?

Стефан В.: У *Конџрасџу*.

Душан Ј.: Ја не знам да је *Конџрасџ* горео, кажем ОК, идемо до стана, ако је нема, зваћемо неког с ким је била, па ћемо сазнати,...

Стефан В.:... Међутим, није је било.

Душан Ј.: У 7 и нешто смо сазнали... чули смо шта је премијер рекао, па смо ишли у Каменицу, вратили се и на крају је звала полиција. Отишао сам у Судску, а тамо су сви моји лекари другари знали о чему се ради, да је...

Алиса Л.:... погинула.

Душан Ј.:... шеф интервентне је био дежуран па смо га звали, а он није тамо, већ је био на Судској и видео. Директор Хитне Стефановић је већ знао шта је, и када сам ја ушао да је видим – он каже да...

Савић:... не може.

Душан Ј.:... Шта не може, морам да је видим, то ми је једино дете, а ја могу да умрем и то нема везе.

Нина Р.: Пошто његова бивша асистенткиња ради на Судској... видела је шта је, па ју је умила пре него што је он дошао.

Душан Ј.: Изгледала је заиста лепа и умирена. Шта ја знам, ето, тако је то кренуло.

Алиса Л.: Она је имала емболију плућа и само црвену руку јер је пао тај гипс од плафона.

Душан Ј.: Ја сам хтео да је видим, да знам да ниједан део ње није остао у том простору, разумете ме, у облику прашине пепела, свеједно... После су ми дали неке силне инјекције тако да више и не знам, и сахрана – ја немам појма... Тек сада, како пролази време, све ми је горе.

Саслушан је велики број сведока, било је пуно нелогичности, опречних исказа. Онај конобар тврди да је остао до последњег тренутка горе с њима. Чудно је јер више њих тврди да су изашли последњи... опет неки су имали опекотине, гушење. А он није имао никакве последице... тврди и да им је поделио убрусе, а на сликама с

увиђаја се не виде никакви убруси. У доњем WC-у их је било, али горе не.

Није ту било никаквих значајних унакрсних питања да би се указало да неки сведоци не говоре истину и да се од истинитих изјава направи сценарио пожара који би задовољио све чињенице.

Ватрогасци треба да спасавају и мртве, из обзира према породици, да могу да сахране, а не да буде као у *Лауџу* где су људи сахрањивали ногу или кожну јакну...

Једино ми је утешно да нису умрли тешко, јер тај угљен-моноксид тако делује да се полако смирујете, као од хипотермије, вама се спава, не делује као да ћете умрети него као да се само умирујете.

Могли су да их спасу.

...

Имамо податак... Пожар је могао да избије између 2.16 и 2.18, а пријављен је у 2 и 21. Значи 3-4 минута после тога. Ватрогасци су заиста брзо стигли, за 3 минута и 15 секунди. Али су дошли неспремни,... у међувремену моја ћерка је њих звала, само да чујете разговор...

Из off-a, докуменџарни зајис ѿозива Милене Далмације

Душан Ј.: Све време пожара имам снимљено, добио сам то. Они су били у WC-у, тамо су имали вентилацију. Тај вентилатор је убацивао ваздух, и њима је било добро, док није искључена струја.

Они су то све угасили по наредби неког из ватрогасне службе. Да не би дошло до струјног удара.

Знамо, јер имамо тачно то време када је Милена разговарала с Аном Бебић преко мобилног. Тада долазе ватрогасци, а они горе трче у диму и траже излаз, и када то

нису успели, вратили су се у WC. А струју су им искључили, па је стала вентилација.

Вештак је рекао да су деца била жива још сигурно 7-8 минута након што су изгубила свест.

А да су гасили с ове стране, да су ушли на друга врата, да је овај направио извиђање како треба, он би видео да постоје с друге стране врата, обио би их, ушао – онда би ишао контра, али они нон-стоп тврде да су људи изашли и да је ко год да је остао могао бити извучен само мртав.

Та евакуациона врата за која ови из *Конџрасџа* кажу да су откључали,... али се тачно види да су врата накнадно откључана. Све је црно, од чађи дима, али када је он накнадно окренуо кључ, чађ је спала. Тачно се види како је овај мали покушавао да изађе па није изашао, умро је на метар и по од ових врата, мали Павловић.

Они о деци нису ни размишљали... Ми њих не кривимо за убиство. Никога не кривимо за убиство него за одговорност. Желели смо да се утврди свачија одговорност.

Све су хтели да наместе да се окриве жртве.

Јер по Алојзу Ганићу, власнику објекта, жртве су биле „курве“, „наркомани“, ... Па чекај, и да су и били такви, да је моја ћерка била курва – шта, курве се не боје ватре? Курве се не спасавају? Зар се пијани не спасавају? Имам доказ да нису били пијани: на судској медицини им је вађена крв и није било алкохола, бар не оног који би правио неки проблем. Ако си попио једну ракију, зар си крив што си изгорео? Нису имали никаквих трагова наркотика, нити трагова да су се некада дрогирали. Иначе, по Ганићу је Ренато био главни растурач дроге у Новом Саду.

Сви су заказали, нема инстанце која није направила штету, само ту немате неког силног доказа па да се с њима борите, посебно што су раздвојили поступке, и ми оштећени немамо право присуства овим другим поступцима. Два пута су писали пријаве када су радили инспекцију,

али је судија то одбацивао јер ти имаш право за годину дана неког да тужиш, ако га не тужиш, онда ником ништа.

Застарева. Судија који нешто не пресуди имаће оправдање у процедури. Инспекција која је поднела пријаву имаће оправдање у поднетој пријави. Инспектор који је написао пријаву неће се вратити поново да провери да ли је власник урадио оно што му је инспектор рекао.

Систем је намештен тако да сви у ланцу контроле могу са себе да скину одговорност.

Успели смо да добијемо само један канал разговора ватрогасаца преко радио-станице, друга два канала нам никад нису дали да чујемо. Кажу немају...

Ја нисам задовољан суђењем из једног простог разлога – зато што ми немамо одговор зашто је моја ћерка погинула. Имамо одговор ко су кривци, и то не до краја...

Мени је свеједно колико ће ко година затвора да добије. Мене само интересује због чега је моја ћерка погинула...

Из off-а, документарни запис разговора између дисечера, ватрогасаца, и позиви жртва

КОНТРАСТ

Сведочења преживелих

Савић: Силазим с галерије у приземље. Ту ме чекају пријатељи за столом. Ана Бебић завршава наступ и на бину излазе Марија и Сања, оне су плесачице... Док плешу, у рукама држе прскалице.

Сања К. (Певачица *Акаџулко* бенда): Седим поред бине... видим да се поред мене нешто откотрљало и да се дими, гледам у играчицу, у руци држи само једну прскалицу, да ли је та прскалица у руци горела не сећам се... друга се откотрљала и пала испод бине,... а где је даље завршила, то нисам могла да видим.

Сања М. (С. Спасић): Угашене прскалице спустила сам на под... играм... приметила сам неки дим с десне стране поред ивице бине, а видела сам да су то приметили и музичари.

Савић:... Није ништа страшно...

Стефан В.: То је од прскалице.

Сања М.: Није то ништа... Играм...

Нина Р.: Види дим...

Драгиња В.:... Овде је мало напорно! Идемо?!

Нина Р.:... Другарица и ја смо узеле јакне, зовем такси и идемо даље у излазак.

Алиса Л. (Ј. Краговић): На галерији смо. Тамара Миладиновић је рекла да иде у тоалет и оставила ми оба телефона, а одмах после ње је и Зоран Игњатовић устао и кренуо према тоалету.

Димитрије А.: Осећаш ти да нешто смрди на паљевину?

Алиса Л.: Можда је дим машина.

Драгиња В. (Н. Ивановић):... Је л'то неко бацио сузавац?

Марко С.: Варнице сам видео да долазе из кутије у којима се налазе осигурачи.

Савић (Б. Симић):... Играчица је подигла завесу, видим мањи пламен, видим ватру...

Алиса Л.: Први април је... То је шала...

Стефан В. (И. Лазић):... Јесте ватра. Музика и даље свира. Ди-џеј с галерије не види шта се дешава, и због тога је наставио да пушта музику.

Нина Р. (Б. Биједић): Марина и ја смо биле тачно у средишњем клубу... види пожар јако мали...

Сања М.: Идем горе по ствари!

Нина Р.:... Истргла ми се, у торби није имала апсолутно ништа вредно због чега би ризиковала живот.

Савић (Музичар):... Ватра се шири и захвата већи део бине. Хајде да изнесемо инструменте.

Стефан В.: Изнеси бубњеве...

Савић: Какве бубњеве? Прво клавијатуре, па ћемо остало...

Димитрије А.: На излазним вратима се ствара чеп. Једва може да се прође!

Сања К. (М. Благојевић): На галерији се мимоилазим с Миленом Далмацијом. Она улази у тоалет. Минут или два након тога осетила сам интензиван дим и специфичан мирис... пожар,... али ми је чудно, музика и даље трешти и нико ништа не говори, микрофон је у функцији...

Савић: Нико није тражио... да преко разгласа обавестим госте да напусте објект.

Стефан В.: Неки момци су чак седели прекопута...

Димитрије А. (Очевидац 1): Гледали смо и мислили да је део перформанса, само смо гледали, мислили да је део програма. Нико ништа не говори.

Марко С. (П. Шукера): Музика је била толико гласна, све и да сам викао да је пожар, мене нико не би ни чуо.

Сања К.: Микрофон је у функцији.

Стефан В. (Б. Павловић):... Враћам се у клуб по остале инструменте... ватра је већ ухватила завесу до галерије.

Савић (Д. Вукмановић): Газда је покушавао да покида ту завесу и гаси пожар.

Стефан В.:... Нисам сигуран да ли он није знао да рукује апаратом или је апарат био неисправан...

Савић: Апарат није радио и тај момак је бацио боцу.

Сања М. (Сведок 2): Да ли постоји још неки излаз? Где су евакуациона врата?

Драгиња В. (Д. Демеке): Постоји излаз поред доњег WC-а, близу шанка. Закључан је!

Стефан В. (Д. Милутиновић): Мислим да се кључ од тог излаза налази у шанку.

Драгиња В.: Не, није у шанку!

Марко С. (С. Станишић): Један кључ је био код мене, који ми је те вечери био у јакни која је била у техничкој соби, један код Дејана, један код Алојза, а један у шанку.

Драгиња В. (Д. Демеке): Није код мене у шанку. Питајте Славишу или менаџера Николу...

Савић (Б. Бановић): Не знам ни да ли је кључ од тог излаза био негде доступан.

Драгиња В. (Д. Демеке):... Поред тог WC-а је жена која чисти WC, а не знам да ли је кључ код ње.

Сања К.: Не знам где је кључ!

(музика, реплике)

Стефан В.: Је л' се нешто запалило?

Савић: Баш смрди!

Нина Р.: Од дима се не види ништа! Дим се шири! Пожар се шири!

Марко С.: Покушавам да задржим ваздух!

Сања К.: Ово је борба за живот! Онесвестићу се! Девојка је пала у несвест!

Драгиња В.: На степеништу је чеп! Смрад паљевине је неиздржив!

Савић: Једва се види! Мали је дим! Не могу да дишем! Пеку ме очи!

Димитрије А.: Нехотице сам гурнуо једну девојку на степеништу! Нема ваздуха!

Сања М.: Чеп је и на другом степеништу! Ово је пакао!

Стефан В.: На галерији се не види ништа! Људи скачу са галерије! Падају!

Алиса Л.: Чеп је на излазу!

Димитрије А.: Где је Марко?! У тој гужви сам изгубио Марка.

Стефан В. (А. Каров): „Изађите напоље! Сви гости напоље!”

Савић (Б. Симић): Тодоре, отвори кров!

Димитрије А. (Ј. Стојановић): Не чујем од буке да неко говори нешто у смислу „Изађите напоље“.

Алиса Л.:... Отворили су кров!

Стефан В. (А. Каров): Галерија је већ скоро празна... кренуо сам према WC-у на спрату да се умијем... и да сиђем доле и ја.

Савић (А. Глушац): Зоран Игњатовић и ја смо ушли у WC... тамо смо затекли неке две девојке, мени непознате. Ја сам стално био у мушком WC-у.

Стефан В. (А. Каров): Колега Сале и ја улазимо у WC,... тамо смо затекли два младића и две девојке.

Марко С. (С. Милошевић): Колега Аца и ја улазимо у тоалет. Видео сам једног момка који је био с три девојке.

Стефан В. (А. Каров):... Отворила су се врата WC-а и видео сам да је ушао Ренато који је повукао и Милену у WC, он панично затвара врата да не уђе дим.

Димитрије А.: Не желим овако да умрем!

Стефан В.: Стално то понавља... Морамо да изађемо... Је л' ме чујете?

Марко С. (С. Милошевић): Ајмо напоље... немамо више шта да тражимо ту... ја силазим с галерије доле и видим ватра букти.... излазим после 10 секунди...

Стефан В. (А. Каров): Ја нисам одмах изашао него сам кваasio убрусе и давао им и говорио: „Треба да изађемо одавде“. Излазим! Нико ме не слуша!

Савић (А. Глушац): Излазим и окрећем се... врата од WC-а су била отворена и никог није било унутра, ни Зорана ни оних девојака. Не видим неког конобара...

Силазим с галерије... Мрак је, види се само од одсјаја ватре... излазим из клуба затворених очију, имам опеко-тине на капцима, на челу и на лицу.

Димитрије А. (Ј. Станојевић):... Изашао сам из клуба, иза мене је било још доста људи који су покушавали да изађу. Пронашао сам другаре...

Савић: Где је Марко?

Стефан В.:... Зовем га на мобилни телефон!

Марко С.: У WC-у сам! Излазим за минут!

Стефан В.: Одмах излази из WC-а и изађи из клуба!

Марко С.: Шта вам је? Шта вам је?

Изјаве сведока и ватрогасци

Драгиња В. (С. Спасић): Испред *Конџрасџа* сам. Нагута-ла сам се дима, гушим се. Има још људи на галерији.

Сања К. (А. Бебић): Зовем Милену у 02.22.44". Миlena каже да не може да дише и да позовем хитну помоћ. Од дојаве пожара је прошло 2 минута и 4 секунде. Поново је зовем у 02.24. Надам се да је кренула ка излазу. Миlena, Миlena,... Веза се успоставља. Чујем само неке коракe, неко трчи, пада.
Ватрогасци стижу испред *Конџрасџа* у 02.24.48. Четири секунде након мог позива.

Стефан В. (Д. Силађи): Постављамо ватрогасну пругу, спајамо црева, улазимо у објект, почињемо претрагу, спасавање и гашење пожара.

Савић: Испред клуба сам.... Не видим Зорана Игњатовића... Зоран је остао на галерији.

Стефан В.: Добро. Видећемо.

Сања М.: У сузама излазим напоље. Хистерично вучем ватрогасца за рукав. Горе у WC-у су људи, јавили су се.

Марко С.: Склони се. Сметаш ми. Сви се склоните од улаза.

Сања М.: Делује незаинтересовано. Можда је то процедура. Можда тако мора.

Савић: Обилазим објекат и схватам да нема другог излаза, нема отвора на објекту, осим главног улаза. Цео објекат је био у пламену.

Нина Р.: У дворишту постоје друга врата. Менаџер каже да их је отворио.

Димитрије А.: Отворио сам евакуациона врата... постоји заштитна решетка, али та решетка није закључана! Само је наслоњена на зид, на њој је катанац који је зарђао.

Марко С.: Капија је закључана. Обијање би само продужило време, морали би да дођу ватрогасци који су већ унутра. За то би требало 15 минута. А цео објекат је у пламену.

Стефан В.: Потпуно је свеједно с које стране се гаси пожар.

Нина Р.: Другарица ми је остала унутра!

Сања К.: Људи су горе!

Драгиња В.: Заузели су се око црева. Све иде јако споро. Распакују, нешто чекају.

Алиса Л.: Постављају опрему... Монтирају кран да би гасили одгоре. Уђите унутра! Молим вас! Има људи горе!

Драгиња В.: Онај конобар каже да су још у WC-у. Људи су тамо заробљени.

Стефан В.: Пустите нас да радимо свој посао.

Драгиња В.: И коначно почињу с гашењем.

Нина Р.: Стојим испред клуба... чекам да се разиђе гужва... како бих је угледала... Марина није изашла из дискотеке.

Стефан В.: Ушли смо у објекат. Пожар је у разбукталој фази. Пластика се топи и пада по нама.

Марко С.: Више од пола дискотеке је у пламену. Велико задимљење, велика јара. Тешко је за гашење.

Димитрије А.: Пожар је препречио дискотеку. Не можемо баш никако кроз пламен до жртава. Они су већ сигурно мртви, јер у таквим условима је потребно јако кратко време да човек остане без свести и да се угуши.

Марко С.: Локализујемо пожар.

Савић: Препуштам млаз колеги и кренуо сам напред, он ме буквално полива да могу да прођем. Температура је неиздржива. Долазим до ходника у којем се налазе два тоалета. На првом тоалету су отворена врата и ту нема никога. Мало даље су друга врата, покушавам да их отворим... завири. Колико могу да видим два тела, кроз поцрнела, кожа им је испуцала и приказ је стравичан. Одлазим по секиру, да бисмо могли да скинемо врата,...

Сања К. (Инспектор): Тело Марка Павловића је пронађено испред тоалета у приземљу. Тела Тамаре Миладиновић, Марине Аничих, Рената Вуковића, Милене Далмације и Зорана Игњатовића нађена су у једној кабини у тоалету, на галерији, где су покушали да се сакрију од пожара. Практично су били загрљени, тако су умрли. Ватра их није ни дотакла. Чак су деловали спокојно, као да спавају.

МОНОЛОГ – БОЈАН ЧОТИ

Савић: Поштовани,

Тема је за мене интересантна, јер се активно бавим овом облашћу и желим да помогнем покушају да се догађаји представе у правом светлу. Архитектуру сам завршио на Факултету техничких наука у Новом Саду, 2013. године, а студије противпожарне заштите на Универзитету у Генту, у Белгији, прошле године. Тренутно живим и радим у Немачкој као инспектор у противпожарној заштити и пројектант противпожарних планова. Од када сам завршио студије, користим своје теоријско и практично знање, као и материјал који сакупљам, покушавам да реконструишем околности у ноћном клубу *Конџрасџи* и анализирам пропусте свих актера у пожару. Мој циљ је да се у нашој земљи свест људи о опасностима пожара подигне на виши ниво заувек а не само у тренуцима жалости након трагедија.

Сигурност заиста треба да буде право свих. На мене су ови пожари оставили снажан утисак јер је из Кикинде, из мог града, погинуло двоје људи. Желео бих да урадим независну анализу. Мислим да је то најмање што могу да урадим за њих, па зато и имам жељу да ступим у контакт с вама, у нади да ћемо једни другима помоћи у даљем истраживању.

С пријатељским поздравима,
Бојан Чоти.

Савић: Поздрав,

Примио сам материјал који сте ми послали. На основу слика с увиђаја, изјава сведока, записника, литературе, покушавам да реконструишем услове у *Конџрасџи* и добијем параметре као што су температуре, концентрације угљен-моноксида, време за евакуацију итд. На основу тога ћу да урадим симулацију помоћу прецизног компјутерског програма. Ове симулације се иначе користе при превентиви, да се види да ли је објекат безбедан пре него што се изда дозвола за рад. Моја идеја је да све вратим у рикверц. Значи десило се шта се десило, хајде да

се вратимо уназад, да видимо какве су околности биле у пожару. То би могло да одговори на питање колико дуго су људи били живи, који су били отежавајући фактори.

Све што сам имао од материјала прикупио сам и реконструисао геометрију, све што је могло да гори од намештаја и конструкције, вентилацију и моделе људи. То је чиста физика. Ја немам утицај на то. Имам утицај само на улазне параметре. Остало рачуна рачунар помоћу једначина. Тај прорачун је заснован на нечему што је проверено у реалности, нпр. у лабораторији су се спаљивали комади намештаја, мерене су енергије ослобађања отровних материја. То је срж, јер од тога зависи шта је са жртвама.

У *Контрасу* никада није дошло до развијеног пожара односно да је апсолутно све горело услед радијације. Доказ за то је слика с увиђаја. Када погледате тапацирунг на левој страни објекта, он је читав. Уопште није ни кренуо да гори. Тако да је закључак да је цео објекат у пламену проблематичан.

По мом конзервативном прорачуну, када се узму најгори могући услови, људи у горњем тоалету су били живи још сигурно 30 минута. Дечко у доњем тоалету није имао боље услове јер је струјање ваздуха и дима од главног улаза ка отвору на крову, њега практично заобишло. Након 30 минута њихове шансе за спасавање нагло падају јер почињу да акумулирају у себе више од 30% карбоксиемоглобина. Нпр. онај дечко Ренато је због своје конституције, био висок око два метра, он је сигурно могао да издржи већи проценат пре него што је наступила смрт. Температуре на галерији су биле више, поготово уз кров, и зато су неки тањи делови металне конструкције пали. По извештају који су састављали ватрогасци, пожар је локализован двадесет минута по доласку. Остаје још десет минута за одлазак на галерију и спасавање људи. Ако су знали где се људи налазе, остаје отворено питање зашто нису и отишли по њих. Они су рекли, на основу дима који је куљао кроз отвор на крову – цео објекат је у пламену. ОК, они су већ мртви, јер се у

таквим условима умре за три минута. Не може тек тако да се каже. Треба разбити тај мит да било ко може да зна шта се дешава, нико не зна шта се дешава. А једини који могу да констатују смрт су лекари.

Ако се у пољу кукуруза деца играју жмурке, сакрила су се, а ви видите да долази комбајн, шта ћете прво урадити? Постоје две могућности: прва је да тражите децу по пољу како би их извукли или да дотрчите до комбајна да кажете возачу да стане, док не извучете децу. У *Кон-џрасиу* јесу прво гасили ватру, али су за људе имали погрешну процену. Ватрогасци су последња линија одбране и не можемо се само на њих ослањати. Њима се морају обезбедити услови за спасавање. Они нису знали где је хидрант, стабилан довод воде па су се ослањали на ауто-цистерну. Хидрант није био прописно обележен. Они имају одеа и воду, то је то. Нису свемогући, а ако немају означено на глупавој лименој табли испред објекта где је други излаз, онда се на претрагу губе драгоцене минути. То је требало да уради неки противпожарни пројектант. Али тога није било и онда овај мора да губи време, да тражи. Можда му је требао минут, можда две секунде, али то није ни битно. Све је много. У превентивној заштити је главна ствар. Ако је у питању ноћни клуб, онда не пројектујемо за пензионере. Онда јако добро можемо да претпоставимо колико ће људи ту да буде, под каквим условима, и да ли ће неко од њих, замисли, бити пијан. Ако пројектујеш на основу тога и кажеш ово је безбедно, онда то мора да буде безбедно.

Зато мене нервира то, ето како то да они нису изашли, а сви остали су изашли. Па мислим, како су изашли? Под каквим условима? То је у сваком случају била небезбедна евакуација. Друго би било да је било времена па да су се они тамо закључали и одлучили да тако погину. То је глупост. То би било самоубиство. Ја и даље мислим да је њихова одлука била разумна, дакле галерија се испунила димом, они су погледали ка једном, па ка другом степеништу, и просто су одлучили да је у том тренутку рационална ствар да прате некога ко има идеју. И решили да је за њих најбезбеднија ствар да се склоне у тоалет,

док не дођу ватрогасци. Вероватно су рекли, то је за нас заклон, то је за нас нешто сигурно, ми ћемо тамо остати. Било је падања, скакања, гурања, гушења. То није нешто што је безбедна евакуација.

Ослањање на накнадну инспекцију је погрешно. И даље је дозвољено да се сагради објект и пусти у рад без икакве контроле. Инспекција се после чека, па кад дође. А то је систем који је подложен корупцији. И на крају шта? Закони су остали мање-више исти, прилази неизграђени, многи кафићи немају други излаз. И шта ћемо? Хоћемо опет палити свеће по трговима и пасажима. А екипа горе и даље седи где је седела, убеђује нас да се несреће дешавају, да се пожари дешавају...

Из off-a

Зоран Б.: Министар унутрашњих послова Ивица Дачић: Тачно је да има шест настрадалих, како су ме информисали, они су се угушили од дима услед пожара, истрага и увиђај се тек сада раде, показате се шта је узрок пожара. Оно што су ми рекли наши људи из Сектора за ванредне ситуације је да до сада овде није било оваквих проблема, да је овај објект био контролисан, тако да није био у питању неки недостатак који је могао да узрокује овакву врсту трагедије.

Миодраг П.: Директор полиције Милорад Вељовић: Највероватније је у питању инсталација. Али једноставно пустимо да се прво уради увиђај па ћемо утврдити шта је узрок и тражити одговорност. А немогуће је да нема одговорности, ако имамо шест мртвих лица. Мислим стварно једна трагедија и да ли ово треба да буде још једна опомена Новом Саду и свима у овој држави како и на који начин треба да се ради, па није све новац и све у новцу. Мислим да је ово једна велика опомена да се у том делу нешто промени, ја сам и за *Лаунџ* био на увиђају, не знам стварно шта је тад било око те одговор-

ности, али мислим да ако за ово неко не одговара, онда је то стварно трагедија.

Сања К. у име Милене Далмације: Да верује себи и својим очима.

Нина Р. у име Душице Кулаш: Да оде кући у Ваљево. Да загрли маму, тату и брата.

Драган К. у име Милоша Пекића: Да заврши електротехничку школу. Да плеше на матури. Да упише факултет. Да буде понос својих родитеља.

Сања М. у име Мирјане Пекић: Да заврши факултет. Да буде узор брату Милошу. Да буде тиха, нежна и повучена.

Зоран Б. у име Бориса Бјекића: Да посети још једном свој родни Мркоњић Град. Да сутра оде на тренинг рукомета и да да гол. Да се првим јутарњим аутобусом врати код маме у Каћ. Да матурира. Да с Милошем попије још много пића. Да купи поклоне својим сестрама.

Лидија С. у име Бранке Саковић: Да заврши графички дизајн. Да упише постдипломске студије. Да живи с момком, да оснују породицу. Да пољуби брата.

Савић у име Владана Драговића: Да види поново Косово. Да се сећа својих родитеља. Да сутра поново оде на посао. И прекосутра.

Душан Ј. у име Марије Гавранчић: Да заврши графички дизајн. Да говори језике које зна. Да се поново окупи с Душицом, Бранком, Миленом, Мирјаном.

Драгиња В. у име Милене Колунџић: Да заврши гастрономију и хотелијерство. Да кува. Да обиђе читав свет. Да оснује породицу. Да има децу.

Сања К. у име Тамаре Миладиновић: Да се смеје сваки дан. Да се очима споразумева са својим татом. Да остане

вољена. Да буде добар новинар. Да буде омиљена међу колегама. Да мења законе.

Стефан В. у име Рената Вуковића: Да игра амерички фудбал, да оде на турнир са својим клубом Мамути. Да остане најбољи студент и да дипломира хемију. Да загрли Милену.

Алиса Л. у име Милене Далмације: Да припреми до краја предавање за сутра студентима Заштите животне средине. Да опреми нови стан. Да пољуби дечка. Да постане професорка.

Марко С. у име Зорана Игњатовића: Да поново дође из Београда у Нови Сад. Да изађе с друговима. Да се види са својим братом Александром. Да буде инжењер електротехнике.

Миодраг П. у име Марине Аничич: Да угледа своју другарицу. Да положи последња три испита. Да дипломира и постане економиста. Да попије кафу с рођеним братом.

Димитрије А. у име Марка Павловића: Да оде на брод. Да пропутује свет. Да се ожени и да оснује породицу. Да својој деци обезбеди нормалан живот.

У нормалној земљи.

Да постави темеље,

и подигне стубове неке боље земље.

Неког јачег друштва, у којој ће људски живот постати неприкосновен.

У којој неће нестати.

У земљи која ће се увек свега сећати.

Крај.

Из Архива СНП-а

Представа је одиграна укупно 26 пута, пред 2496 гледалаца. *Госповања, фестивали, најраде*: 18. јануара 2016, у Народном позоришту у Београду, 4. априла 2017, на 67. фестивалу професионалних позоришта Војводине, у Новом Саду. Редитељка Миа Кнежевић је добила Годишњу похвалу Српског народног позоришта за храбру, провокативну, ангажовану, инвентивну режију, 2017.

Едиција *Данас и овде*

Миа Кнежевић и Момчило Миљковић

ПОЖАР.

Лаунц / Контраст или Тамо где смо остали

Издавач: Српско народно позориште
За издавача: Драгана Милошевић, в. д. управника

Главни уредник: Ласло Блашковић

Уредница: мр Ивана Илић Киш

Обликовање корица и техничка припрема: Ђорђе Лабат
Сарадница на припреми текста: Василиса Бараћ Радојчић
Лектура: Александра Остојић

Штампа: Birograf comp., Земун

Тираж: 300 примерака

Пројекат финансиран уз подршку Града Новог Сада

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

821.163.41-2

КНЕЖЕВИЋ, Миа, 1989-

Пожар : Лаунц / Контраст или тамо где смо остали / аутори текста Миа Кнежевић
и Момчило Миљковић. - Нови Сад : Српско народно позориште, 2025 (Земун :
Бирограф). - 53 стр. ; 21 см. - (Едиција Данас и овде)

Тираж 300.

ISBN 978-86-80951-59-1

1. Миљковић, Момчило, 1988- [autor]

COBISS.SR-ID 180941321

Избор из објављених драма

• *Невиносџ – Пројекаџ џри*

Зуби, Александар Новаковић
Сиџурна кућа, Марија Стојановић
Коме верујеџе, Јелена Ћорђевић
(СНП, 2003/2004)

• *Наход Симеон*, Милена Марковић
(СНП и Стеријино позорје, 2006)

• *Ја или неко друџи*, Маја Пелевић
(СНП, 2007)

• *Смедерево 1941*, Ана Ћорђевић
(СНП, 2020)

• *ПОЖАР. Лаунџ / Конџрасџ или Тамо џде смо осџтали*,
Миа Кнежевић и Момчило Миљковић (СНП, 2025)